

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y
Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

UNA PATADA

UAN l'heroïna del magnífich drama de Lopez de Ayala, *Consuelo*, 's troba al final de l'obra sola y abandonada de tots, exclama després de mirar ab horror al seu entorn:
«*Qué espantosa soledad!*»
No se si D. Anton s' haurà recordat de la creació de Ayala, al rebre l'última nota d' Alemanya; pero lo cert es que ningú com ell pot passejar la vista al seu alrededor y repetir després, si no vol lo que va dir Ayala, lo que va escriure Becquer:

«Dios mio, qué solos se quedan los muertos!»

Perque ab lo que li passa n' hi ha per tirar la cartera al foch.

«La cartera! Ni una criatura de las que van a estudi s' hauria deixat ensarronar com ell.

Desd' are pot dirse que no es un polítich, ni un diplomátich, ni res... Es un nen de tetas, un pobre infelís, un lero...

«Quina manera de rifarse! Ni un gall d' indi rostít lo dia de Totsants.

En Bismark ha dit: «Pelúlo 'l pobre Peret! Bola val...»

«Y no n' hi ha hagut pocas de bolas! Sent lo més trist que totas se las ha tragadas.

Va bastar que l' amo dels piratas de las Carolinas, al veure l' explosió entusiasta e imponent del poble espanyol, li digués:—«Eh, mestre, engabiat al lleó tot desseguida, que després tractarém y molt será qu' entre tú y jo no 'ns arribém a entendre,» perque D. Anton que havia fet dir als seus periódichs: «O las Carolinas ó la guerra,» mudés tot d' una de tonada, y mentres comensava las negociacions, se posés de cop y volta a repartir castanyas als bons patriotas que clamavan per l' honra y la integritat de la patria.

—Aqui no xista ningu; jo sol me basto, deya aquell sach d' orgull. Deixéme tractar ab en Bismarck. ¡Pobre Bismarck! No 'n tinch per una dent. Pero que calli tothom. Al primer que diu res lo despampano. Al periodista qu' alsa 'l galló 'l duch a presidí. ¡Quietut y confiansa en mi!

Y 'l país va callar si 's plan per forsa. Y aquella foguera de sant entusiasme que amenasava arborarho tot, va ser escampada ab lo bastó autoritari dels conservadors. Las flamas van extinguirse: las brasas van apagarse. No va quedar més que un xich de caliu, després cendras, y per últim res. Res més que una cara, la del país, acostumada a rebre bofetadas: una cara a proba de revessos.

Y en lo cementiri del esperit públich, un enterramorts orgullós, ab l' aixada al coll, passejantse sobre la terra remoguda y exclamant:

—Al lleó no li engabiat com volia l' alemany; he fet més encare, li colgat de terra... Massa podia rompre 'l barrots de la gabia y donarme encare alguns disgustos... Avuy lo tinch enterrat... Si are en Bismarck no 'm secunda será qu' es un desagrahit... un home sense entranyas.

Aixís van comensar las negociacions. De primer va dirse que Alemanya no donava prou importancia a la qüestió de las Carolinas per créure que aquest assumpte pogués perturbar la pau y la bona armonia entre dos pobles amichs.

Y en Cánovas va inflarse un través de dit.—«No volen bronquina? Senyal que 'm temen.

Després van venir notícias encare més consoladoras. No sols no ha de pertubararse per res la pau y la bona armonia entre dos pobles amichs, deyan los alemanys, sinó que 'l emperador Guillermo y 'l príncep imperial professan las majors simpatias al rey Alfonso, y lo que fassan per ell no ho farán per ningú més.

Y D. Anton inflantse més y més, exclamava:

—«No veyeu? Que aprenguin los republicanots. Are veuran si serveix ó no aixó de tenir monarquia.

Y van anar notas de Berlin a Madrit y de Madrit a Berlin... Notas, telégramas, confidencias: total una gran racció de mareig pels que seguian lo curs de las negociacions.

D' aquí a aquí 's deya que Alemanya 's dava per conforme ab qu' eran los marinos espanyols los que habian arribat primer a la isla de Yap.

Després, y aquesta proposició partia de 'n Cánovas, s' assegurava que Alemanya 's donaria per satisfeta, ab tal y que se li reconegués llibertat completa de navegació per aquellas islas y se li cedissen un ó dos dipòsits de carbó: fora d' aixó no volia res més y reconeixia la soberania d' Espanya.

Després va parlarse de la mediació del Papa, per arreglar sencillament lo que ja estava pactat y convingut entre 'ls dos governs. Res: no 's tractava-sinó de una simple formalitat.

Y ¡bola val!

Però la bola s' ha tornat una bomba... y la bomba ha sigut l' última nota d' Alemanya.

«Qu' es aqueixa nota? ¡Un desastre, un cataclisme! Lo desinflament de 'n Cánovas, l' INRI posat sobre la creu de aqueix mártir que s' anomena poble espanyol.

No pot darse una ensopegada més horrenda que la de D. Anton.

Aquells mateixos alemanys que tant gratas esperansas havian fet concebirli, que tant l' havian mimat y halagat, are tot d' un cop quan s' esperava una estreta de mà ó una abressada, li ventan empenta; 'l volcan y 'l deixan camas en l' ayre.

Si, are per fi li han dit lo que al principi, quan lo poble rugia de coratge, no van considerar prudent: are li han dit en plata:

—Respecte a la ocupació de Yap, ni tú ni jo sabém encare si 'ls teus mariners ó 'ls meus van ser los primers en desembarcar. Aquest punt lo decidirá 'l Papa;

pero aquest punt no més. Are respecte a las demés islas, ni are ni may está disposada Alemanya a reconeixre la soberania d' Espanya.»

Aixís, sense embuts. Podia haverli dit ab Calderón de la Barca:

«El traidor no es menester siendo la traición pasada.»

«¡Ah! Cayga esmicolat l' orgull del mónstruo. ¿Cóm resistirá a las botxornosas pretensions de Alemania? ¿Apoyantse en l' esperit públich? No, no pot: ell mateix va ofegar-lo.»

L' esperit públich en las sévas mans es un cadáver. Y aquest cadáver es obra seva.

«Quina soletat més espantosa! ¿A que han quedat reduhidas totas aquellas pretensions de ser ell l' únic home capás de arreglar lo conflicte ab Alemanya?»

A menos que res.

L' últim home del poble, un home de brusa y espartenyas y sense lletra dels que assistiren a qualsevulga de las manifestacions celebradas contra la rapacitat de Alemanya, aqueix home que tal vegada 'l dia avants ignorava qu' existian las Carolinas, en lo mer fet de concorre a la manifestació, disposat si conve a sacrificar la seva vida obscura en aras de la patria ultrajada, doná cent mil vegadas més probas de patriotisme, de previsió y de talent polítich que l' empingorrotat D. Anton Cánovas del Castillo, president del ministeri conservador, que regeix avuy encare los destins de la nació espanyola.

P. K.

SOLO DE TROMPA.

(EN ROMERO ROBLEDO.)

«AJA, que se 'n tornin al lit. Desde que jo m' hi retirat de la política activa, los conservadors no fan més que desgracias.

«Y tant que deyan de mi, que si jo era naps, que si era cols, que tot ho desbaratava, que no tenia circunspecció!

«Circunspecció! No es que jo sábiga qué vol dir aixó de circunspecció; pero estich segur de que 'n tinch més jo tot sol que tots los conservadors plegats... ¡Criaturas!»

«No n' han fet poch de disbarats desde que jo no me 'n cuydol. Sembla talment que mirin qui ho farà pitjor. ¡Y 'ls país se 'n extranya! ¡Pobre país!»

«Si conegues lo panyo com lo coneix jo, no s' extranyaria de res. ¡Oh! no, no exagero. Al pensar en los meus correligionaris, deixó de ser andalús y peso las cosas imparcialment. Y si algo extranyo d' ells, es com diable Espanya encare es Espanya, y 'ls habitants d' aquest país no s' han menjat los uns als altres.»

«La campanya colérica! Veus' aquí tot lo que 'm saben tirar en cara. Si senyor; segons elis lo que vaig fer l' any passat no tenia cap ni péus: las mevas disposi-

y un bossi de l' altra banda, sense mirá 'l daltabaix que tindrà aviat dintre casa, si s' empenya en vintguer fer lo que li dongui la gana.

—Y l' Austria?—Tambalejant ab lo fusell a la espatlla, fentse amiga de tothom per pòr de quedarse aislada; mes no fiantse de 'n Bismarck, ni de Russia, ni de Italia, y vetllant sempre ab un ull, mentres ab l' altre descansa.

—Los inglesos trempats ¿eh?—Ara com ara no massa.

Entre l' embull del Sudán, la mala espina de Irlanda, la impertinencia del rus, las dificultats del Assia y la gran qüestió d' Orient que ara torna á despertarse, passa bastants mals-de-cap, y si ab tot y aixó ella marxa, es perque té un bon recó y 'ls mals-de-cap ab pá... 's passen.

—Y la Russia?—Malament: la policia ara acaba de descubrir nou complots pera assassina al monarca.

—Sí, ja ho vaig llegir fa temps.

—¡Cá! Si aquests ja son uns altres...—¡Donchs aixó allí déu passar casi un cop cada senmanal!

—¡Cada dia més ben dit! Lo Czar no surt may de casa sense haverse combregat y benehit á la quitxalla...

—¡Vaya un viure més distret! Y 'l Papa... ¿cóm marxa 'l Papa?—Ara está á punt de tenir sos Estats altra vegada.

—¡Roma?—No; es molt més enllá.

—¡Nápoli?—No; es més enllá encara: ¡Constantinopla!—¿Qué diu? ¡Voltat de turchs? ¡Tapa!... ¡tapa!—¡Vaya!—¡Bah! Aixó no pot ser.

—Pues hi ha qui ho créu acceptable.

—¡Tapa!... ¡Y qui ha sigut l' autor d' aquesta idea tant brava?—En Bismarck.—¿Ell? ¡Déu de Déu! ¡Tapa!... ¡tapa!... ¡tapa!... ¡tapa!

C. GUMÀ.

Se queixa 'l Brusi de que 'ls rellotjes públichs de Barcelona no vajan may á l' hora.

«Fixantnos únicament en lo de la Catedral y en lo de las Casas consistoriales, aquest adelanta sis minuts al primer.»

Y es molt natural que així succeixi. Lo clero sempre es retrògrado.

Diu un periódich: «Acaba de firmarse 'l tractat de pesca entre Espanya y Portugal.»

Es molt convenient que 's fassan tractats de aquesta classe.

Pero seria més útil encare ferne de un' altra mena. Tractats de no *deixarse pescar*.

Entre un jove y una nena: —¡Ay Carolina, Carolina! Donaria qualsevol cosa per ser Papa.

—Papa ó papá.

—Papa.

—Y aixó ¿perqué?

—Per examinarli la qüestió.

Diuen de Madrid qu' esta á punt de tornar á sortir lo grupo del clavell, compost de diputats de la majoria.

Res, un grupo de descontentos.

—Y perqué 'n diuen grupo del clavell? preguntava un polítich novici.

—Ay, ay ¿qué no se 'n recorda? responia un periodista. 'N diuen grupo del clavell perque tots los diputats que 'n formavan part duyan un clavell á la solapa.

—No senyor, vosté s' enganya, vá interrompre un company de redacció. Los del grupo aquest volen que tirin clavell á la salsa del presupuesto.

Lo marqués de Campo vá organisar una cassera, á la que van assistirhi, entre altres homes polítichs, en Martos y en Pidal.

Tots dos ¡y ab escopeta!

¡Ah! Si jo hi hagués pogut anar. ¡Quina oliva hauria mort!

DOLORA.

La renda de consums en mans de 'n Cos Gayon durant l' últim trimestre ha baixat un xiquet: tretze milions.

Pot dirse ab aquests datos que aquí no 's consum res: l' únich que 'ls fills d' Espanya avuy dia consumen es molt greix.

A Tarragona tractan de celebrar las próximas festas ab un certámen original, que no s' ha celebrat may á Espanya: lo certámen de l' hermosura.

A la noya més maca que 's presentí se li donará un premi de 250 pessetas.

Ja se qui se l' endurá ¿Qui volen que se l' enduga? En Cánovas vestit de dona.

A Fransa va generalisantse la idea de desterrar als prínceps de totes las familias que han reinat en aquell país.

Los francesos no s' entenen de xiquetas, y treuhen tots los reys del joch de cartas polítich.

Aixis los monárquichs no podrán cantar las quaranta.

A conseqüencia de haverse acabat lo Cólera, 'ls madrilenyos han cantat lo Te-Deum.

A Barcelona no podém cantar lo encare.

—Perque tenim cólera?

—No senyors, perque tenim Cánovas.

Lo dia que s' acabin 'ls microbis conservadors, tindrem *Te-Deum* y hasta *Te* ab pastas y discursos.

¡Ay, y cóm nos esbravarem, lo dia que fem net de aquesta fardal!

Lo govern ho esperava tot de Berlin, capital de Prussia: tot enterament, fama d' espavilat, la gloria d' haverse entés ab en Bismarck y déu ó dotze anys més de poder.

Pero de Berlin ha vingt l' última nota, y l' última nota de Prussia no conté sucre, sinó una gran dóssis de ácit prússich.

Al rébrele 'ls ministerials s' han quedat blaus.

Aixó es lo qu' s proposava 'l canceller de ferro: deixarlos tenyits de blau de Prussia.

Titul de un article del *Liberal* sobre la última nota de Alemania, respecte á las Carolinas:

«La muerte en los labios.»

¿Qué dirán los conservadores davant de aqueix titul? Molt senzill, ficantse una tallada á la boca exclamarán:

«La muerte en los labios; y el gusto en el paladar.»

Pregunta de 'n Cánovas á n' Bismarck.

—¿Créu vosté que soch tant tonto com semblo? Resposta de 'n Bismarck á n' en Cánovas.

—Sí.

Vels' hi aquí l' última nota de Alemania: un sí.

Un sí ab quatre parells de bemols.

A Berlin está fent furor un panorama de las colonias alemanas. Inútil dir qu' entre aquestas colonias hi figuran ja las Carolinas.

Si tinguésem un govern com cal, la cosa no passaria de aquí.

Las Carolinas, los alemanys se *las pintarian*..... y res més.

Lo símbol dels monárquichs francesos es un gall.

Lo símbol dels imperialistas es una águila.

Are bé ¿quin pot ser lo millor símbol de la República? Molt senzill: una cuynera que 'ls ploma.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Vi-la-no-va.*
2. MUDANSA.—*Ous-Sou.*
3. ENDAVINALLA.—*Ciri.*
4. ROMBO.—
C
P A P
P A R R A
C A R M O N A
P R O B A
A N A
A

5. GEROGLIFICH.—*Per pausas la música.*

Han endevinat totes 5 solucions los ciutadans Lleó casulá, Atetir, y J. Brú; n' han endevinadas 4 L. C. y Pujol, Un de la Vall d' Aran, Noy de la Dida, Riego, Tres cegos que hi veuhen, J. M. Bernis, y Mussol del quint pis; 3 Vilaret de E. de LL. y A. Boix Zorrillista y 2 no més Noy de Ocata, E. Arep Adaop, J. Maspons d' Arenys y Elelxeer Coma.

XARADA.

Sembla que *dos-prima-tres* tens Pauleta per badar, cada cop que 't vull parlar, d' aquell *tres-hu* d' artillés.

Tú 't créus que vas molt total, quan surts ab ell á passeig y fins portas quan te veig *tres-terça* en lo devantal.

ESTANYA-PAELLAS.

ENDAVINALLA.

Tinch boca sens ser persona y 'm fan menjá á cada instant, m' apretan y m' sacrifican fins que 'l menjar no m' hi cap: tot ho sofreixo ab paciència y á n' ells aixó 'le déu cremar perque agafan prompte un misto y 'm pegan foch al menjar y com més jo vaig rostintme ells més gust hi van trobant.

TÍJA XICH DE M. DE R.

ROMBO.

.....

Tercera ratlla vertical y horisontal: nom de pila que de apellido 's diu quarta ratlla: y que al igual que tots los homes té segona ratlla.—Primera y última, consonants.

R. T. PATILLASAS.

CONVERSA.

—Adeu Mathéu; vinch á despedirme, puig si no hi ha contra-ordre, demá 'l matí surto ab l' esquadra á operacions; ya pots contar las ganas que tenim de barallarnos.

—Y ahont anéu?

—Alli ahont t' hi dit.

T. ROMPA.

GEROGLIFICH.

I^a
VIIA
tva
L x II

DAMIÀ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Dos Pepets, Un de la ciutat de Nyoca, L. Mir, Noy de las Bordas, M. Puig, A. Boix Zorrillista, y E. Arep Adaop: *Lo que 'ns envian aquesta senmana no fa per casa.*

Ciutadans Vilaret de E. de LL., Un de la vall d' Aran, L. C. y Pujol, J. Brú, Atetir, Lluanera de Sala, Antonino, Oblasog, Tres cegos que hi veuhen, Un Fumigat, Un Microbi mort, Taronja de convent, La Sagesse, Canari, Estebet del Carril, Elelxeer Coma, Benvingut Curriolas, y Pepet d' Esplugas: *Publicarem alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciudadá Riego: *Insertarem alguna cosa de lo que 'ns remet. Ab tal qu' estiga bé, ho admetém tot: aixis donchs, vingan croquis.—Lo Noy de la Dida: Per l' Almanach no admetém passatemp, sinó treballs literaris.—J. Reig: Aprofitarem alguna cosa per l' Almanach.—Jenani: De las xaradas hi anira la segona: de las dos poesias no pot aprofitarse'n cap.—Asnerolf Alkusa: Ni la seva fampoch, qu' es llarga y poch garbosa: las xaradas están molt bé.—Juanito Catalá: La poesia no va.—S. I.: Aprofitarem las íntimas, per mes que prefeririam una cosa de mes cos.—C. Clarion: La poesia no fila.—Sabataret del Poble Sec: La de vosté va bé.—Un microbi mort: Id. un sueto.—Pepet d' Esplugas: Los treballs qu' envia no tenen interés.—F. Portesia: Alguna cosa s' aprofitará.—J. M. Bernis: Id. un quento y alguna combinació.—Pere Alsina: La composició está ben versificada; ¡pero l' idea es tant vellal!...—Atetir: La poesia no va: vinga lo que 'ns indica.—Nyit de la Bepa Rol: Mirarem de complaure'l.—Q. Roig: Está molt rebé: se 'l felicita.—E. V. (a) Venturera de Reus: Aprofitarem un quento.—Quimet Tarías: L' article es no mes que regular.—A. Vidalet: Y la seva poesia molt desigual.—C. Valls: Hi anira un epigrama. J. Olivé: Molt será que no aprofitém alguna cosa, y no dihem tot, per la tendencia á la verdor.—Pepet del Carril: Procurarem atendre'l: los dos epigramas van bé.—Pepet Simpático: Id. lo senet.—A. Cubells: Las poesias están ben versificadas; pero 'l fondo es molt fuch.—L. G. F.: No podém ocuparnos de assumptos particulars.—Arednabal: aprofitarem alguna cos per l' Almanach.—Noy de Ocata: La xarada bé; lo demés ¿qué vol que li diga!—Ll. Millá: La poesia nova va bastant bé; lo demés ja li varem dir al rébreho.—Cristofel Crispin: Sense alló del «secretaris dels darreras», etc., la poesia de vosté estaria molt bé.—J. Abril: Lo qu' es nou es dolent y lo qu' es bo es vell.—Jaume Espunya Ribot: La poesia no te cap idea nova.—P. Ll. Terroell: Llegirém la comedia; avuy no hem tingut temps.—J. Ayné y R.: Envihi alguna cosa més xispejant, que vosté quan vol sab ferbe.—Pepet de Arbucias: La major part de las combinacions van bé; ¡aixis poguessem dir lo mateix de la poesia!—Sir Byron: L' última qu' es la més curta es la millor: las demés haurian de arreglarse.—A. Rossell: Idem lo primer treball de vosté; lo segon es inadmissible.—J. Asmarats: Los versos de vosté son fluixos.—J. Arzumla: Aprofitarem un epigrama.—J. Staramsa: Lo desenllás del article se ven desde 'l titol: hauria de ferse nou y ab més manya.—Es impossible que l' article se remonti al any 90 del sigle passat: en l' any 1790 no s' havia encare escrit lo Tenorio. ¿Lo cas que refereix es una critica de avuy dia?—Joan Vilaseca: O á la botiga de 'n Lopez ó portant las cartas a casa s' haurá extraviat la seva poesia. Ho sento molt: fassa 'l favor de repetirla y perdoni l' incomodo.—J. S. Salomé y J. M. Gracia: Quedan complacuts.*

LOPEZ. Editor.—Rambla del Mitj. 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23

DIPLOMACIA (dibuix de Pellicer).

--Veyeu las Carolinas, son al mapa ¿eh? Donchs deixéumelas tapar ab aquest «cu-
bilet», y lo qu' es per Espanya se 'n anirán al Cel.